

СтаВл Зосимов

ПОЗИВНИЙ "Донбасс"

СтаВл ЗосИМОВ
Позивний «Донбасс»

«Автор»

2025

Зосимов С.

Позивний «Донбасс» / С. Зосимов — «Автор», 2025

Розвідник Донбас із загоном вишукують і знищують диверсантів ЗСУ.
Рятують заручників, і запобігають теракту з ядерною брудною міною.
Наприкінці Донбас несподівано зустрічає свою зниклу наречену.

© Зосимов С., 2025

© Автор, 2025

СтаВл Зосимов

Позивний "Донбасс"

Епізод 1

2022 рік. СВО. День. Весна. Лисостеп сходу України. Поранений солдат РФ Іван Биков, позивний: "Донбас", лежить на боці в окопі і над ним зависає безпілотний квадрокоптер з протипіхотними гранатами. Безпілотник ЗСУ бачить противника, цілиться і скидає гранату без чеки в солдата. Граната акуратно потрапляє між тілом і стіною окопу, з боку грудей. Донбас тут же її в швидкості намагає, бере і відкидає в бік своїх ніг подальше від окопу. Граната вибухає і осколками не вражає пораненого бійця.

Квадрокоптер направляє другу гранату в отвір з боку спини молодого бійця. Донбас закидає руку за спину і, намацавши, викидає її в сторону. Відбувається вибух. Донбас дивиться на безпілотник вгору. Щосили встає і тікає по окопу з трупами його товаришів по службі до бліндажного укриття. Квадрокоптер не відразу починає переслідувати втікача і, скидаючи чергові залишилися гранати по черзі. Просто маже. Донбас, притискаючи лівою рукою лівий бік поранення,

Зупиняється, лягає на спину і, направивши в небо навімання ствол автомата, стріляє з підствольки в пекельну механічну птицю. Граната з гуркотом і димом вилітає зі стовбура і каменем потрапляє, прямо в камеру безпілотника. Відбувається вибух і знеможений пораненням Донбас бачить, як по сторонах розлітаються осколки. Він втрачає свідомість.

Епізод 2

Трьома роками раніше. Школа. Кабінет 11 класу. Урок історії. Вчителька стоїть біля дошки і пояснює нову тему. Чується стукіт у двері. Двері відчиняються, в клас заходить директор і з нею нова учениця. Всі учні встають.

– Здрастуйте учні. Свами тепер буде вчитися нова учениця, на ім'я Маша Бикова. Вона біженка з Донецька. Її батько воює в ополченні. Ну, все, Валентина Петрівна, продовжуйте урок.

Директор виходить з класу. Вчителька підходить до Маші.

– Іди, сідай на вільне місце. Он, з Ванею Биковим.

Маша посміхається, йде і тисне плечима. Всі супроводжують її поглядом. Маша сідає поруч з ним. Вчителька продовжує пояснювати нову тему. Маша відкриває сумку і дістає приналежності.

– Привіт. Я Ваня. – Донбас простягає долоньку для рукостискання.

– А я Маша. – Тисне йому руку.

– А ти, з якого міста?

– З Донецька.

– А ти бачила, як ракети вибухають?

– Ні. Тільки чула.

– Так. Биків, увагу на дошку. А то підеш за двері. І хлопці, сконцентруйтеся на темі. У вас все-таки еге.

– Вибачте, будь ласка. – Вибачається Маша.

– Ось бачиш биків, Маша вибачилася. Відразу видно, виховання. А ти биків тільки спати на уроках можеш. Сподіваюся, Маша, ти візьмеш над ним шефство.

– А ви не родичі? – запитує Єгор Бобров.

– Ні. Ми чоловік і дружина. – Відповідає кокетливо Маша.

– Так. Бобер. Зараз до дошки підеш.

– Це мій двоюрідний брат. – Шепоче Донбас.

– Вітати. – Відповідає Маша. – Дивись на дошку.

– Прощай. – Донбас повертає свій погляд на дошку. – А ти красива.

– Я знаю.

– А я?

– Потім поговоримо. – Перебиває Маша.

– Зрозумівши.

Епізод 3

Школа. Літо. Актова зала. На випускному балі Донбас танцює з Машею повільний танець. Донбас дивиться на Машу. Маша зрідка кидає на нього погляд.

– Маш. Як я чекав цього дня.

– Так ми і раніше танцювали.

– Я не про це. Мені школа, ось тут сидить. – Донбас тикає безіменним пальцем собі в горло.

– Через десять років жаліти будеш.

– Анітрохи. Хіба що по кентам.

– Твої друзі, ідіоти.

– Правильно. Вони ж не дівчатка? Це у вас, дівчат, одні малювання.

– А у вас? Хвалитесь один перед одним, всякими дрібничками.

– Це, якими ж?

– Ну, мотоциклами, наприклад.

– Ти права. Все це барахло. Ти скажи краще, поїдеш зі мною на бараклі Зустрічати схід сонця?

– Його і тут зустріти можна. На ганку, наприклад.

– І яка ж це пам'ять? Потрібно створювати спогади.

– І де ж це пам'ятне місце?

– На річці.

– Вудку не забудь.

Донбас з Машею від'їжджають від школи. Донбас з Машею сидять на березі річки і дивляться на Схід Сонця.

– Маша, я люблю тебе.

– Я знаю.

– Звідки?

– Та все бачать. Носишся зі мною як з кришталевою вазою.

– Нічого і не ношуся. А ти любиш мене?

– А ти мене не кинеш?

Донбас обіймає Машу і притискає до себе.

– Ми помремо в один день.

– Спочатку потрібно освіту отримати. Потім вже і говорити про любов. Сім'ю годувати треба, утримувати. А діти підуть?!

– Я ще армію не відслужив, а ти вже про весілля.

– Любов без весілля? А коли тобі в армію?

– Весною. Чекати будеш? Листи писати.

– Листи? Смартфон же є.

– Там, по-моєму, заперешають стільникові.

– Тоді я тобі друкувати буду їх на принтері і відсилати на мило твоєї частини.

– Ну, так ти любиш мене?

– Да. Але якщо я побачу, що ти хоч поглянеш на якусь дівку?!

– Навіщо. Красивіше тебе немає нікого. Навіть Бобер говорить. Пощастило тобі Ваня з бабою.

– Що? Я Твого Боброва віником би відлупцювала. Що за слово таке, Баба? Дівчина.

– Я йому передам.

Епізод 4

Приватний будинок Донбасу Бикова. Весна. Зал. У залі святково накритий стіл з частуваннями, і святкує багато друзів і родичів. Донбас і Маша сидять разом. З боків, його батьки. Варто шум. Всі їдять, п'ють і доводять щось сусідові. Повний чоловік встає і стукає виделкою по чарці. Всі замовкають. Бере в руку склянку і дожовує.

– Зараз, проковтну.

– Говори, дядь Борь. – Пропонує Донбас.

– Гірко! – Кричить і випиває залпом. Всі здивовано дивляться. Хтось сміється.

– Ти що, одурів Старий? – Каже його дружина тітка Люба. – Це не весілля, а проводи в армію.

– Так це.... Налий дружина.... Сидять разом, ось я і подумав.... Давай племяш служи сумлінно. Не ганьбіть наше прізвище. Биків! – Стискає в кулак вільну руку, хмурить брови, морщить губи в трубочку і дивиться на свій кулак. – Має звучати як Жуків!

– Я зрозумів тебе, дядь Боря. Все буде Окей.

– Ваня. Якщо запропонують залишитися, залишайся прапорщиком. Завжди будеш ситий і п'яний.

– Що ти Радиш? Зовсім розуму позбувся.

Тітка Люба тягне чоловіка за штани сісти на місце. Дядя Боря сідає і випиває знову. Видихає і заспіває козацьку пісню «Запрягайте хлопці коні». Всі його підхоплюють і співають хором. Донбас з Машею виходять зі столу і йдуть в його кімнату. Сідають на ліжко.

– Тепер ми їм не потрібні. – Донбас гладить щоку Маші. Та сумно дивиться на нього. Донбас цілує її в губи і валить на ліжко. Маша його відштовхує.

– Не зараз і не тут. Народу стільки.

– Ти мене чекати будеш?

– Ось повернешся і перевіриш.

– Яка ти у мене розумна. Я взагалі не уявляю життя без тебе. Я помру без тебе.

– Що ти кажеш? Просто я хочу, як у людей. Весілля, шлюбна ніч. Романтика.

ЕПІЗОД 5

Приватний будинок Марії Бикової. Весна. Коридор. У двері заходить Донбас у військовій формі, з аксельбантом, з тортом і з пишним букетом червоних троянд.

– Ваня?! – Марія кидається йому на шию. Вони цілуються. Донбас злегка Машу відштовхує. Маша нюхає букет. Донбас встає на одне коліно і бере її руку.

– Машенька. Вийдеш за мене заміж?

Маша радісна дивиться на свою матір і ніяковіє.

– Ну, відповідай, не змушуй кавалера чекати.

– Я соромлюся. – Маша ховається за букет. – Да.

Донбас встає з коліна.

– Шкода, твого батька немає, щоб просити Його благословення. У козаків так.

– У чому проблема. Можна зателефонувати йому по відео дзвінку і запитати. Роззувайся, проходи. Маша постав чайник. Комп'ютер в залі.

Донбас передає торт Маші і йде в зал. Мати сідає за комп'ютер.

– Може, спочатку співаєш?

– Ні тітка Олена. Спочатку справа, потім пряники.

На екрані з'являється обличчя батька Маші.

– Привіт мої дорогі. Як Ви там? Маша, Гришка?

– Гришка в школі. А Маша на кухні. Зараз підійде. Як ти, милий. Ти бе

– Я возьму.

Донбас бере стілець і сідає. Маша сідає поруч.

– Здравіє бажаю, Дядя Гриша.

– Привіт Іван. Привіт Марія. А ви виглядаєте. Ваня змужнів. Відразу видно.

– Дякую. Дядь Гриша.

– Ну, що ти хотів запитати?

– Я прошу руки вашої дочки. Клянусь берегти і захищати її, як свою Батьківщину.

– Я згоден. Благословляю вас і бажаю прожити сто років разом і померти в один день. Коли думаєте справляти весілля?

– Восени, після збирання врожаю. Я влаштовуюся в ФЕРМЕРСЬКЕ ГОСПОДАРСТВО водієм КамАЗа, якраз зароблю грошей на весілля. – Каже Донбас.

– Правильно мислиш, Зятьок. Ех, поняньчити б онуків.

– Поняньчити.

– Маша, скажи мамі.

– Вона тут, пап. Ми сумуємо. Коли приїдеш?

– Я тут Гришенька.

– Ленусик. Мені восени дадуть відпустку, і я бабусю привезу назовсім з Донецька....

– Без вас не почнемо. Чекати будемо. – каже Донбас.

– Ну ладно, мої золоті. Мене тут по рації викликають. Не хворійте. До зв'язку.

Сигнал переривається.

Епізод 6

Приватний будинок Донбасу Бикова. Літо. Вечір. Донбас у дворі рубає дрова. Маша носить дрова в дровник. До хвіртки підходить бліда мати Маші.

– Ваня.

– О! Тітка Льон. Махати. Мати прийшла. Проходьте в будинок, тітка льон.

– Підійдіть до мене. – Донбас з Машею переглядаються і підходять до хвіртки.

– Щось трапилася, мам?

– Тата вбили. – І у тіток Олени виривається ридання. Маша обіймає матір і теж плаче. – Ось, похоронка. – Тітка Олена простягає повідомлення Маші.

– Так з військкомату подзвонити були повинні.

– Він не в російській армії служив.

– Тітка льон, давайте пройдемо в будинок.

Маша, її мати і Ваня йдуть до ганку. Виходять батько і мати Донбасу. Посміхатися.

– Здрастуй Свати. – Весело каже Батько.

– Постривай Сидор. Щось сталося. – Відсмикує матір Донбасу свого чоловіка.

– Дядь Гриша загинув.

– Японський городовий. Горе-то яке. – Співчуває Батько. – Проходьте в будинок.

– Яке горе. – Починає плакати мати Донбасу.

Всі заходять в зал і розсідаються.

– А він маму хотів привести. – Каже мати Маші.

– Мама. А бабуся в курсі?

– Навряд. З метою безпеки він її адресу не згадував у своїй особовій справі. Тільки наша адреса.

– Свати, повідомити то треба. Все одно доведеться.

– Як тепер її звідти забрати? – каже Машина мати.

– Як. Я поїду. – Каже Маша. – А ти з Гришкою залишишся.

– Чому ти поїдеш? – дивується Донбас. – Разом поїдемо.

– Але ти ж працюєш?

– Візьму відпустку без утримання.

– Зараз же збиральна, тебе не відпустять. – Каже Батько Вані. – А втечеш, звільнять.

– Та я що, сама не зможу бабуся привести? Я їй і скажу про тата. Мені двадцять років.
Алла.

– Але там же війна? – запитує мати Донбасу.

– Зараз Донецьк вже два місяці не бомблять. Так що я встигну її забрати.

Вокзал. Перон. Пасажири сідають у вагони. Донбас і Маша стоять біля входу у вагон. Контролер перевіряє квитки і пропускає на посадку.

– Ти обережніше. Дзвони кожні дві години. – каже Донбас.

– Ти що, Вань, я не на фронт їду, а до бабусі. До речі, приїду до тебе з сюрпризом.

Оголошується відправка поїзда до Москви. Донбас міцно цілує Машу.

– Ну, все. Поки. Коханий.

– Махати. Я тебе кохаю.

– І я тебе люблю.

Маша заходить у вагон. Поїзд рушає. Донбас йде з поїздом і шукає купе. З'являється у вікні Маша і посилає повітряний поцілунок. Поїзд на швидкості віддаляється.

Епізод 7

Панорама Поля. День. Комбайни йдуть загоном, і до кожного час від часу під'їжджає вантажна техніка, для засипки насіння в Кузови. Донбас на КамАЗі під'їжджає до звільненого комбайна і дорівнює зі швидкістю з комбайном. З шнека починається сипати зерно в кузов. Дзвонить смартфон. На екрані обличчя Маші. Донбас включає гучний зв'язок.

– Привіт Кохана. Ну. Ти де?

– Я в Донецьку, на ж/д вокзалі з бабусею.

На екрані з'являється бабуся.

– Привіт Ваня. – Махає бабуся.

– Здрастуйте баба Фрося. Як здоров'я?

– Хороше. Як ти?

– Ось, на прибиранні.

– Може ми не вчасно?

– Та ні. Все нормально.

– Зараз Маша буде говорити.

– Вань. Ми взяли квитки назад на завтра. 12 годин. Будемо через чотири дні.

– А що бабуся така весела? Ти не сказала?

– Ні. У поїзді скажу. Ну гаразд. А то ти за кермом. Я вранці подзвоню завтра. Ну, давай. Чпоки-чпоки.

– Чпоки-чпоки.

Зв'язок переривається. Звучить сигнал комбайна і Донбас тисне на газ. Його вантажівка від'їжджає від комбайна. На його місце під'їжджає інша вантажівка.

Епізод 8

Кімната Донбасу. Ранок. Донбас спить. Гуде будильник. Донбас тягне руку і вимикає його. Встає і пультом включає телевізор. На екрані звучить музика новин. Донбас одягається і дивиться.

– ...Сьогодні вночі Донецьк знову піддався обстрілу з боку території, підконтрольної ЗСУ. Ракета влучила в будинок на вулиці шахтарів. Рятувальники розбирають завали, в надії знайти живих. Вже повідомили про чотирьох загиблих і десяти поранених. Андрій Савін, ігор Вудейко та Ірина Карпова. Новини з Донецька.

Донбас бере смартфон і дзвонить Маші.

– Абонент поза зоною дії. Передзвонить пізніше.

Донбас дзвонить матері Маші.

– Так Вань.

– Доброго ранку, тітка льон. Я щось до Маші додзвониться, не могу. Поза зоною.

– Здрастуй. Може, спить і відключила. Вона часто так робила.

– А Новини дивилися?

– Ні. Я з сараю тільки що прийшла. Управлятися. А що сталося.

– У новинах повідомили, що вночі Донецьк обстріляли знову.

– Що ти кажеш. Повісивши. Я мамі подзвоню ... Ало. Ваня, мама теж поза зоною дії.

Донбас дивиться на годинник.

– Тітка Льон. Може і правда відключили. Просто я на роботу спізнююся.

– Іди Ваня. А я куме подзвоню. Вона в сусідньому дворі живе.

– Як зателефонуйте. Мені повідомте.

Донбас сідає в кабіну і рушає. Лунає дзвінок.

– На зв'язку.

– Ваня. – Мати Маші плаче. – Я подзвонила. Це в їхній будинок снаряд влучив.

– Що?

– Ваня. Вона на другому місяці була.

– Що? Чому мені не сказали?

– Вона мені повідомила, коли вже була в поїзді. І що скаже тобі сама по поверненню. Але є ще надія. Розбори не закінчені.

– Ви думаете, що в завалах бувають живі? – Донбас рушає з місця.

– Я не знаю, що думати.

– Поки не знайдуть трупи, вони живі. Зателефонуйте пізніше своїй подрузі. Нехай повідомить результат.

Зв'язок припиняється. Донбас тисне газ на повну і зривається з місця.

У гаражі працюють робітники. Від вереску пробуксовки різко обертаються.

– У, рвонув.

– Напевно випемши.

– А бос терпіти не може Лихачів.

Донбас мчить по полю на швидкості. Бере смартфон.

– Ну що, тітка льон?

– Я все обдзвонила. І МНС і поліцію. При розборі руїн будинку, тіл Маші, і бабусі не знайдено. На поїзд вони теж не сідали, хоча квитки взяли напередодні вдень.

– Вони живі. Я відчуваю. Я все життя буду шукати і знайду її. Я не вірю, що вона мертва.

Епізод 9

Вчасно збирання злакових, комбайни йдуть загоном, і до кожного час від часу під'їжджає вантажна техніка, для засипки насіння в Кузови. Донбас на КамАЗі на швидкості під'їжджає до звільненого комбайна і вривається в його бік. Комбайн зупиняється і звідти вистрибує здоровий літній комбайнер дядя Боря, брат батька Донбасу. Біжить до вм'ятої кабіні КАМАЗа. Відкриває двері.

– Живий?

– Здається, так.

– Ти що, бухой?

– Та ні, педалі переплутав.

– Ну, ось і все, Шумахер, доносився. Тепер з роботи поженуть і прав позбавлять. Як відшкодувати будеш збиток, горе ти ликове? – дядя Боря допомагає Донбасу вилізти з кабіни. Ставить на ноги. – Дивись, як вм'яв обидві техніки? Тут лямом пахне, не менше.

– На війну піду, на Донбас добровольцем. Давно хотів.

– Донбас, ти Донбас, – посміхається дядько Боря і долонькою тре верхівку хлопцеві. – Хто тебе візьме такого шарамигу? Ти там танки поламаєш. Мати з батьком б пошкодував. Шановні люди в селі.

– Та ладно, дядь Борь, не лікуй. Розрулю як-небудь, століття сало не бачити. Он, викликай краще аварійку.

Епізод 10

Підвал. День. Наші дні. Донбас повільно відкриває очі і бачить перед собою підвальне приміщення з трубами. Тьмяне світло пробирається через маленьке віконце вгорі стіни. Здалеку чується наближається Українська мова. Крізь темряву з'являється побите обличчя чоловіка в цивільному одязі і з білою пов'язкою на правому рукаві.

За ним виходять з мороку інші жінки і чоловіки. Серед них і двоє дітей. Дошкільного та шкільного віку. Всього чоловік десять, у супроводі трьох нацистів, Олесь, Василя і Олени. На формі у них емблеми фашистського угруповання «Азов», з автоматами напереваги.

– (укр .) Так встали обличчям до стіни, – жорстко наказує українською мовою один із солдатів ЗСУ, на ім'я Олесь. – А тепер на коліна.

Донбас крізь пелену бачить, що і в інших мучеників побиті обличчя і білі пов'язки на руках. Вони стоять строем, з пониклими головами. Нацисти починають з силою тиснути деяких в плечі до підлоги, і вони по одному опускаються на коліна. З'являється жіночий плач і молитви пошепки.

– Ви ходьби дітей пощадили, нелюди. – Каже захлинаючись у голос Літня жінка.

– За що Ви нас так? – додає чоловік.

– Діти то причем? – возмущується старик.

Олесь дістає пістолет і стріляє в стелю. Гуркіт пострілу луною розлітається по підвалу. Настає тиша. Нацист направляє першій жертві ствол пістолета в потилицю.

– (укр .) А ну все заткнулися!! Наказ головнокомандувача Зеленського, не чули? Всіх колоборантів з білою символікою на рукаві – розстрілювати, як зрадників.

– (укр .) Ви, ссуки, батьківщину нашу продали маскалям за гуманітарку. – підтримує свого командира Василь.

– (укр .) Стій, Олесь! – окликає Олена. – Запитай, може серед них є лікар?

– (укр .) Питання зрозуміле, чорти ганебні? Не чую відповіді.

– Я, ветеринар. – Чується чоловічий тремтячий голос.

– (укр .) Цього залиш, а інших кінчай.

– Ви що творите, слов'яни? – крізь біль намагається вигукнути Донбас. – Ми ж брати?

– (укр .) Тамбовський вовк тобі і брат і товариш. – Олесь з диявольською насмішкою робить кілька пострілів і люди каменем падають з колін. Залишається один.

– (укр .) Так, значить ти у нас медик. – Посміхається Олесь. – Зможеш на пару днів підпорядкувати цього маскаля?

– Я ветеринар, а не хірург. – Злякано відповідає чоловік.

– (укр .) Свиней кастрував?

– Да.

– (укр .) Ну і все. Чим цей не свиня? Просто зашиєш йому дірку, щоб кров зупинити.

– (укр .) А навіщо взагалі потрібен цей орк? – запитує Олена біля віконця.

– (укр .) Поляк хотів його допитати. Василь, принеси аптечку.

– (укр .) А що, в ній є голки?

– (укр .) Це ж американська аптечка, чудик. У ній все є. І навіть Тромодол.

– (укр .) І презервативи. – сміється Олена.

Василь йде в темряву.

– А чим знезаражувати? – тремтячим голосом запитує чоловік.

– (укр .) Сопля.

Ветеринар сідає до Донбасу і розкриває рану з-під одягу.

– Просто він і доби не протягне. Може впасти в кому. Рана глибока.

– (укр .) Багато говориш, сука маскальська. – кричить у темряву. – Василь, горілку захопи.

З темряви з'являється блатна ХОДА худого бойовика з аптечкою в одній руці і бутлем самогону в другій. Олесь дістає з Портупеї військовий ніж і простягає ветеринара. Василь простягає йому аптечку. З горла робить ковток і пропонує своїм товаришам по службі. Олена бере і теж пригубається до бутля і передає Олесю.

– (укр .) Слава Україні! – видихаючи, кричить Олесь.

– (укр .) Героям Слава! – відповідають обидва. Олесь простягає бутель ветеринару. – (укр .) А ти що мовчиш?

Він бере з рук Олеся тару і заливає рану, що кровоточить. Донбас різко відкриває очі і кричить в агонії. Ветеринар ще раз заливає рану. Лунає зовні вибух і зі стелі сипиться штукатурка. Олесь морщиться і дивиться

– (укр .) Олесь, він так все пійло вилле? – обурюється Олена.

– (укр .) Чуєш ти, м'ясо? За економніше з паливом. Нам ще тут тусуватися походу належить.

– А все вже.... Шити.

Ветеринар бере з аптечки стерильні нитки і голку. Глибоко видихає і починає шити без наркозу. Донбас скрипить зубами від болю.

– (укр .) Що маскаль, боляче? Подихати ще болючіше будеш. З включеним паяльником в жопе.

– (укр .) Або з монтажною піною. – додає Олена.

Ветеринар закінчує і дивиться на Олеся. Той різко направляє йому в лоб свій пістолет і без зволікання стріляє. Труп падає мертвим.

– (укр .) А цього тут залишимо?

Лунає зовні вибух і ударною хвилею осколки скла летять на бойовиків. Ті ховаються спинами і руками. Олена падає від вікна на спину і з Його ока стирчить великий осколок від снаряда, що розірвався.

– (укр .) Ні, в кандейку його. А то здохне до приходу Поляка.

– (укр .) А я? – стогне Олена.

– (укр .) А ти лохла, тому що здохла. – Олесь повертається до Василя – міхур з аптечкою не забудь.

І вони удвох беруть за ноги несвідомого Донбасу і волоком тягнуть в темряву по коридору.

Епізод 11

Донбас лежить на підлозі і чує розмову Олесь по рації російською мовою з найманцем Поляком.

– Олесь, ми в дорозі. Скоро під'їдемо.

– Пальма вас зустріне. – відповідає Олесь.

– Добро. Кінець зв'язку.

Донбас оглядає приміщення і бачить на стінах картину. "Квартира, чи що? ». Олесь змінює хвилю на рації.

– (укр .) Гей, хлопці. Ви там уважніше. Зустрічайте бандер-мобіль чорний. Як побачите, маякуйте. Інших чужих валіть.

– (укр .) Прийнятий.

– (укр .) Кінець зв'язку.

Біля розбитого вікна стоїть Василь зі снайперською гвинтівкою і дивиться в приціл. Постріл.

– (укр .) Є контакт.

– (укр .) І кого? – Олесь кладе рацію на стіл.

– (укр .) Так, сикуха. Років 13-ти. За водою йшла. – Посміхається Василь. – Хреново-то подихати з сушняком?!

– (укр .) Треба підірвати їх підвал, коли звалювати будемо.

– (укр .) А як? Двір прострілюється маскалями. Вони, суки, будинок за будинком хапають. Краще я їх так перезнімають. Для практики корисно.

– (укр .) У Поляка є гранатомет. Принаймні, був.

– (укр .) Якщо буде кого. Що там, в світі то діється? Вруби ноут.

Олесь відкриває ноутбук і клацає вказівним пальцем по клавішах. Лунає голос президента Зеленського.

– (укр .) Дорогі земляки. Наші війська успішно подолали кордон російських окупантів і вже впритул наближаються до Ростова. Перемога буде за нами. Слава Україні.

– (укр .) Ось чеше-сміється Василь і знову стріляє. – Є контакт. Напевно, її тато. ... Ось тільки ми в повній жопе відступаємо.

– (укр .) Не панікуй. Давайте подивимося, що говорять інші.

Лунає вибух на вулиці. Олесь бере рацію.

– (укр .) Гей, пальма, що у вас там?

Несподівано Російська куля потрапляє Василю в глас і вилітає з мізками через потилицю. Мертве тіло скочується на підлогу.

– (укр .) Поляка підірвали. На даху снайпера зняли Дроном. Ми спускаємося. Треба валити.

З під'їзду чується чеченська мова і в кінці голосно хором: "Аллах Акбар!"

– (укр .) Пальма, відповідай, пальма.

Несподівано з дверей прилітає куля і валить Олесь на повал. Заходять повільно двоє, один за іншим чеченських спецназівців. Оглядають навколо всі кімнати.

– (чеч.) Чисто. – Каже по рації старший за віком. – Тут мертвий росіянин ... – підходить до Донбасу і промацує пульс на шиї. – О, ні. Живий, ледве дихає. Потрібно госпіталізувати.

– (чеч.) Швидка не зможе зараз до вас проїхати. Небезпечно. Самі зможете його доставити до позиції? Там вас чекатиме БМД.

– (чеч.) Я пошлю Шаміля з Ласликом. Зустрічати. Кінець зв'язку. – Кладе рацію в передню кишеню. – Ласлик, чув, що я сказав?

– (чеч.) Так, брат. – Відходить в дверний отвір і кричить. – Шаміль, ти де?

– (чеч.) Що кричиш? За спиною я.

– (чеч.) Командир кличе.

Чеченський командир нахиляється до Донбасу.

– Що синку, боляче? Терпи, генералом будеш.

Епізод 12

Центральний військово-польовий клінічний госпіталь Міноборони Росії. День. Голов-лікар з хірургом розглядають в ординаторській на моніторі Зд-фото рентген Донбасу Бикова. Заходить медсестра з роздрукованими листами.

– Борис Григорович. Ось анамнез.

– Читавши.

– Медичні показники: Пульс знижений. 60 на 100. Температура-38,4. У свідомість приходить з перервами. Марити. Алергії на ліки немає.

– А що марить?

– Анекдоти розповідає.

– Веселий хлопець. – Посміхається другий хірург, Семен Васильович.

– Семен Васильович. У нього по ходу, не осколок, а цілий снаряд, що не розірвався... спасибі, Люсенька. Залиште анамнез і терміново готуйте операційну. Він не витримає транспортування в Білгородську область. Боєприпас застряг між аортою і нижньою порожнистою веною в безпосередній близькості від серця.

– Головна проблема, колега, це високий ризик детонації снаряда – даний фактор становить загрозу не тільки для хворого, але і для нас. Це буде унікальна операція.

– Витяг нерозірваного снаряда з тіла? Це великий ризик. Але не ризикує той, хто не п'є шампанського. Семен Васильович, зв'яжіться з командиром частини. Нехай нам виділить на час бронезилети.

– Будемо операцію проводити в бронеках? Круто. Треба зняти це на відео.

– Навіщо?

Епізод 13

Палата. День. Донбас лежить з відкритими очима на ліжку. До нього підходить головлікар з колегою і медсестрою.

– Як самопочуття?

– Хріновий. – Відповідає напівшепотом Донбас.

– Ви знаєте, що у вас за сюрприз всередині?

– Медсестра сказала.

– Так, але ми змушені оперувати вас тут і в терміновому порядку. Ви дуже слабкі.

– Я проти.

– Це чому ж?

– Не хочу вас підставляти, не дай Бог рвоне ще. Я-то черговий поранений, а ви можете багато, кого врятувати.

– Не хвилюйтеся, юначе. Всі там будемо. Це неминуче. Ви виконали свій обов'язок. Будете під наркозом. А ми тепер повинні будемо виконати свій.

Епізод 14

Наметова операційна. День. Лікарі роблять операцію в бронезилетах. Дістають чужорідний об'єкт і передають його саперу, який відразу його забирає на вулицю. Чується глухий вибух. Каталку з Донбасом викочують з операційної і відвозять в палату.

Епізод 15

У Центральному військово-польовому клінічному госпіталі, в наметі для хворих Донбас сидить на ліжку і грає з однопалаточниками в карти. Заходить головлікар з медсестрою. Хворі швидко розбрідаються по своїх ліжках.

– Так ... Іван Биков.

– Так точно. Позивний:»Донбас".

– У тебе все гаразд. Завтра на виписку. Додому поїдеш?

– Ніяк ні. У мене кредит. Та й що вдома робити? Коровам хвости крутити і чекати, коли до нас дійдуть ці нацики? На фронтах я потрібніше і корисніше.

– Ну, давай, успіхів тобі рядовий биків. Постарайся до нас не потрапляти і повернутися додому без протезів і милиць.

Епізод 16

Штаб-намет ЗС РФ. За столом сидить Полковник. Заходить Донбас. Встає впостойке смирно і прикладає праву руку до скроні.

– Рядовий Іван Биков. Позивний:»Донбас". Дозвольте Увійти?

– Увійшов уже. Сідати. Ти у нас з госпіталю? Чув про твоє поранення. Хочеш знову на фронт?

-Так точно.

– І куди б хотів піти? З твого взводу ти один залишився в живих.

– Куди Батьківщина пошле.

– У розвідроту підеш? Під Маріуполем у нас тупик. Нацисти кожен будинок обладнали під зміцнення. А мирними жителями, як щитом прикриваються. Перші поверхи багатоповерхівок обладнали під бронетехніку. Багато своїх втрачаємо. Штурмуємо тільки вдень.

– А вночі?

– Все місто знеструлене. А ночі тут темні.

– Дозвольте висловити свою думку?

– Говоривши.

– А що якщо спорядити розвідників приладами нічного бачення і як ніндзі тихо підійти до одного будинку. І по-тихому їх перерізати багнет ножами. Коли я лежав у відключці у нациків, то помітив одну особливість.

– Продовжуй?!

– Вони, по суті, такі ж пацани, як і наші. І навіть гірше. На Україні дуже багато наркоманів. І сто пудів, вони як стемніє, вбиваються наркотою і пійлом.

– Хе-хе. Я тебе зрозумів. Загалом так. Я дам тобі відділення розвідників в підпорядкування. Поясни їм всі нюанси, і штурмуйте найближчу багатоповерхівку.

– Потрібно пару саперів. Підходи можуть бути заміновані.

– Добре, дам одного. Бракує спеціалістів. І пам'ятай. Виконаєш наказ, отримаєш сержанта. І може бути і нагороду.

Донбас встає.

– Дозвольте йти?

– Іди з Богом. Донбас.

Донбас прямує до дверей, а полковник бере рацію.

Епізод 17

Околиця Маріуполя. Ніч. Квітень. У кущах стоять ланцюжком одинадцять солдатів ЗС РФ. Командир відділення Донбас, Бобер-заступник командира, Малої-санінструктор, етнічна приналежність, мусульманський Башкир, музикант, Сапер, Снайпер, Бурят – буддист, затятий, похмурий, Гранатомет і Радист.

– Слухай сюди. Першим йде Сапер. Маякує і інші шеренгою за мною. Починаємо з ближнього під'їзду. Заходимо і всіх в'яжемо. Без причини, не стріляти. Хто буде бикувати, ліквідувати ножами. Мирних жителів не чіпати. Імовірно, Нацики на другому і останніх поверхах. На даху швидше за все годинний снайпер. Всім все ясно? Працювати.

Першим починає рух Сапер. По стежці зупиняється і знімає розтяжку. Йде далі. Доходить до стіни будинку. Жестом показують рух всім. Відділення потайки на носках слід в слід рухається до будинку. Добираються до будинку, і ланцюжок розвідників обережно бігом рухається до під'їзду.

Заходять в під'їзд і розосереджуються по секторах. Після знову групуються. Вхідні двері однієї квартири на другому поверсі відкриті шляхом злому.

Відділення входить всередину квартири, і все розосереджуються. Донбас бачить сплячого без пам'яті нациста. Дістає наручники і одягає їх на руки. Дістає мотузку і пов'язує ноги. Теж роблять і інші. Після все збираються біля виходу. До Донбасу підходить Сапер.

– Донбас. Ми їх взяли всіх. Без єдиного пострілу.

– Повідом по рації на базу? – пропонує Радист

– Ні. Тут шуміти не треба. Будинок ще не зачистили...

Загін тихо піднімається сходами на останній поверх.

– Перевіряйте двері. Якщо відкриті, то заходимо.

Донбас тихо виходить на дах і бачить, сидить спиною бойовик і курить. За ним виходять інші. Нацист відчуває дискомфорт, обертається. Донбас б'є його кулаком по носі. Той задкує назад і спиною падає з даху вниз. Б'ється об асфальт і завмирає.

– Значить, так тому і бути. Підвали треба перевірити.

Сапери розмінують вхід в підвал. Після розвідники входять в підвал і бачать сплячих мешканців будинку. Потихеньку їх будять.

– Ой, наші.

– Дочекалися.

– Тихо, товариші. Дружно встаємо і гуськом йдемо за Сапером. Похмурий з затятим замикає. Решта за мною в хату за бондерівцями. Донбас з бійцями виходять з підвалу. Жителів збирається перед виходом цілий натовп.

– Та вас тут весь будинок. – Дивується Затятий.

– Ні. Людей двадцять вбили вони. В основному молодих дівчаток.

– Ось нелюди. – Співчуває Похмурий.

З підвалу виходять люди гуськом і обходять будинок. Двоє бійців стоять на чеку.

Епізод 18

Штаб-намет ЗС РФ. День. За столом сидять: Полковник, майор і старший лейтенант. Заходить Донбас. Встає в постойке смирно і прикладає праву руку до скроні.

– Рядовий Донбас Биків. Позивний:»Донбас". Дозвольте Увійти?

– Не рядовий, а сержант. Сідати. У ногах правди немає. Молодець. Ваш план спрацював. На побудові всім оголосять подяку із занесенням в особисту справу. А тебе чекає медаль.

– Служу Росії!

– Вранці наші після вас зайняли майже квартал, але ЗСУ швидко перегрупувалися і тепер вночі навряд чи будуть спати. Виставлять дозорних. А може з мешканців щит зроблять.

– Дозвольте запропонувати міркування?

– Дозволяти. Тим більше, що вони у тебе розумні.

– А що якщо штурмувати їх цілодобово? Наших розділити на дві зміни. Одні штурмують вдень, сплять вночі. Інші штурмують вночі, а вдень сплять?

– А що, товаришу полковнику. Толково мислить сержант. – дивується майор. – Не давати їм відпочивати.

– Виснажити їх психіку.

– Треба продумати цей план. А ти, Донбас, йди, Відпочивай. Відіспись добре. Все-таки після госпіталю.

Епізод 19

Двір частини в лісі. День. Побудова. Полковник та інші офіцери стоять навпроти. Майор тримає список відзначилися бійців.

– В ході проявленої мужності, в ході військової операції сержант Іван Биков нагороджується медаллю За відвагу.

Донбас виходить з ладу і підходить до полковника. Той вішає йому медаль і тисне руку. Биков віддає честь і повертається в стрій. Капітан викликає наступного.

Епізод 20

Штаб ЗС РФ. День. За столом сидять: Полковник, майор і сержант Биков.

– Ну, говори, що ти там придумав? – починає полковник.

– Товариш полковник. Зараз при звільненні Маріуполя ризикують своїм життям мирні заручники, якими як щитом прикриваються нацисти. Але не факт, що вони взагалі не в курсі про існування нашого гуманітарного коридору? Потрібно оповістити їх.

– І як це зробити?

– Листівка. У Другу світову листівки розкидалися літаками. Але зараз ППО могутніше, та й літаки не ті. Тому літаки замінити безпілотниками.

– А я думаю, що листівки можна розташувати в артилерійський снаряд. – Пропонує майор. – Замість осколкового боезаряду. Вийде, так би мовити, агітаційний снаряд. І стріляти ними по центрах міста.

– Ну так. Безпілотники можуть збити. – Додає Полковник.

– І до речі, в листівках докласти карти виходу.

– Молодець сержант Биков. – Посміхається полковник. – Толкова придумано. Майор, загалом, організуй це. А я повідомлю про це в Генеральний штаб СВО. Щоб по всьому фронту застосували.

Майор встає, віддає честь і йде.

– А тобі сержант, за розумну ідею оголошую подяку.

Донбас встає постійке смирно.

– Служу Росії!

ЕПІЗОД 21

Край Лісостепу. День. Артилерійський розрахунок заряджає червоним агітаційним снарядом гаубицю і стріляє вертикально вгору. У небі відбувається вибух і через кілька хвилин вся земля обсипається листівками.

– Перший, Я Салют. Працює. – Звітує по рації з посмішкою командир розрахунку.

– Тоді тепер по центру міста. Вогонь!

– Є, по центру міста.

Командир прибирає рацію і командує.

– Батарея залп

Гармати залпом вистрілюють. Розрахунки швидко підбігають і знову заряджають червоними снарядами. Знову залп.

Епізод 22

Околиця Маріуполя. День. Гуманітарний коридор. Солдати стоять по обидва боки дороги, а в кінці навряд припарковані пасажирські автобуси і карети швидкої допомоги. Волонтери проводять мирних жителів, що виходили, до автобусів. Кому потрібна допомога, ведуть до лікарів. Донбас стоїть з автоматом. Поруч розмовляють троє дошкільнят. Їх мати сидить навпроти перед лікарем, який проводять огляд.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.